

de moen, dat
rele gaven van
het wel, rede-
hoone beelden
in gij sprekt,
tunt; weet het
e als de ware
doos. Als gij
den en de ure
lijken, dat het
al laat hij zijn
ken, dat er is
is het, dat gij
gezeggen hebt.
heid na het ster-
lijks, zoals gij
u zich niet voor
mel, maar dan
moet. — Maar
tot u zeggen:
opgetreden, gij
redikant gedra-
kenschap van
u, dat gij niet
uwe vele hon-
tot wie gij in
proken, reken-
dan de Heere
men en uw hart
wijken, zou ik
werk, dat God
st, rechtstreeks
er gericht, het
al ben ik zoo-
zeg ook tot u,
weet het wel,
toe te reiken;
d de waarheid
rood te hebben
in Zijn Woord;
u is getoond,
p men u heeft
mensen, gelijk
ik God en Zijn
brevet, dat het
arschuw u voor
n is gepredikt,
rdieve en voert
u de vreeze des
kelken mensch,
Daarom, laat
t God u schonk
n zijn replek
v van Alphen
in Oudshoorn,
rdam, en Dr.
ullen op hun
eantwoord.
n de heeren
g, was zeker
het niet wel
de eindindruk
t anders dan
chool *hangen*
en Bax c. s.,
en Bijkerk en
gogisch ideaal.
is uit, hoe de
onzerszijds niet
ge nog altoos
ste en versle-
aar aanvallen;
t effect bereit-
uit, zich be-
teld.
toen de heer
genoot tegen
of men op de
f niet, wensch
Fabijs, hoog-
te Amsterdam,
te menschen
de kennis een
kt gaan. Wat
voel onzer on-
nauwelijks met
n ingegaan, dat
staam. Kennis
de toornis, die
staet siel met
Zij is de hef-
onwetendheid
(De Franche
moeder de min-
ad telkens over
g, is dunkt mij
van de men-
ging zulk een
over gevor-
te maken,
en de kennis
ezen geest.
Prof. Fabius
taan de rede
enkunde.
dan, heusche-
de rede als

Christus, doet den goudglans weerspie-
schitteren.
Noch door het pessimisme van Schopen-
hauer, noch door het mysticisme van Buddha,
noch door het gehalveerde sensualisme van
de Halve Maan, mag de grondtrek van de
Christelijke religie verdonkerd worden.
En evenmin mag de Heilige Schrift mis-
bruikt.
In het Oude Testament verplaatst de Hei-
lige Schrift ons in toestanden, waarin het
wijngedrukt tot het gewone dagelijksche
leven behoorde, in den heiligen eredienst
was opgenomen, door allerlei heeld en zin-
rijke spreuk in de taal der openbaring was
ingeweven, en slechts in verband met den
symbolischen dienst des Heeren door vrij-
willige gelofte werd opgegeven.
En evenzo is in het Nieuwe Testament
alleen de voorlooper van den Christus be-
slist ascet, niet Jezus met zijn discipelen
den wijn gebruiken, het volk hooren we
hem vraat en wijzuiper schelden, in het
heilige Avondmaal wordt de roode wijn
als beeld van het bloed des Heeren ge-
nomen, en de onthouding waarvan Paulus
spreekt, hangt saam met den dienst in
den tempel der afgoden, en komt uitslui-
tend op tegen een ergeren van den zwakke,
waardoor deze zou afvallen van zijn ge-
loof.
Oagetwijfeld is de Heilige Schrift een
snijdend en scherp wapen in den strijd tegen
het alcoholisme, maar nimmer in dualistisch-
ascetischen zin.
De Heilige Schrift bestrijdt alle zinne-
lijkheid, en zoo alle gebruik van den wijn
of van den sterken drank, dat de zinnelij-
heid meer prikkelt, dan goed voor God is.
Tegen alle misbruik ook ten deze waar-
schuwt geen boek ernstiger dan Gods Woord.
En ons protest strekt dan ook allerminst,
om het arsenaal der Heilige Schrift bij onzen
strijd ongebruikt te laten, maar uitsluitend
tegen het onwettig gebruik dat men van
het wapentuig in dit arsenaal gemaakt
heeft.
Lang zwegen we hierover, maar toen we
zagen, dat in een predikatie, die in het
Nederlandsch uit het Engelsch vertaald is,
de Islam geprezen, en in een bijchrift,
de Sultan van Turkije, aan wiens hand het
bloed van tienduizenden Christenen kleefde,
als ideaal en model voor ons Christenen werd
geleefd, liep de beker voor ons over, en
mocht een woord van ernstig protest niet
langer teruggehouden.
Vooral als orgaan der Gereformeerde
beginselen moest ons blad dit protest in-
dien, overmits het aan onze vaders, dank
zij deze bepaalde beginselen gelukt was,
een breeden kring in de maatschappij te
formeeren, die zonder in zulke ascetische
buitensporigheden te vervallen, dank zij den
heerschen invloed van Gods Woord, een
matig en ingetogen burgerleven wist te
leiden.
Zonder zweem van valsche ascetisme, heeft
het Calvinisme in Genève, in Schotland, in
ons land en in Amerika, den standaard van
het zedelijk leven praktisch weten te ver-
heffen.
In Cromwells leger zong men psalmen,
en bad eer men ten strijde ging, maar het
wegjagen wegens dronkenschap kwam onder
deze soldaten niet voor.
Iets waar we te liever en te eer nadruk
op leggen, opdat die basterd-Gereformeer-
den, die den Gereformeerden naam ooteren,
door hun vrijheid tot steeling van het
vleesch te gebruiken, en zich hetzij aan
sterken drank, hetzij aan wijn te buiten gaan,
juist uit dit protest ontwaren mogen, hoe
weinig ze van de Gereformeerde beginselen
kennen, en hoe verkeerd ze den Gerefor-
meerden naam verstaan.
Dit zal nog duidelijker worden in het
tweede deel van ons vertoog, waarin we
thans overgaan tot de vraag, hoe we de
bestrijding van het alcoholisme hebben te be-
schouwen.
Dat toch het alcoholisme almeer de vijand
van ons menschelek geslacht wordt, valt
niet langer te weerspreken.
Dit alcoholisme draagt niet langer het ka-
rakter van gewoon misbruik, maar het treedt
almeer op als een zedelijke pestilentie, die
schier een demonische oorsprong en een
duivelse inwerking vernadelt.
Onze taak zou derhalve onafgewerkt lig-
gen blijven, indien we ook de bestrijding
van dit onmetelijk kwaad niet onder de
oogen zagen.
Nu we achten mogen, dat het ware karak-
ter van de Christelijke religie en de ware
beteekenis der Heilige Schrift genoegzaam
door ons protest gehandhaafd is, willen we
thans die tweede niet minder gewichtige
vraag onder de oogen zien.
Gereformeerde prediking.
TWEDE REEKS.
XVII.
Het gewichtig punt, in ons vorig artikel
ter sprake gebracht, heeft begripeliker-
wijze meer dan één bij veel dat we schre-
ven een vraagteeken doen plaatsen.
Het belang der zaak dwingt ons des-
wege, eer we verder gaan, op dit punt
terug te komen.
En dan zij ons de vraag geoorloofd:
Zult ge een prachtige stel Bijbelsche pla-
ten op uw tafel gaan uitstellen, als ge
aan tafel zit met iemand die stekeblind
is, en van wie ge weet, dat hij niets ziet?
In de vraag ligt het antwoord.
Zoo doet wie recht bij zijnen is, niet.
Of ook zult ge, als ge in gezelschap zijt
met iemand, die stokdoof is, en hoe hard
ge ook roept, niets, volstrekt niets hoort,
dien stokdoofde een verhaal gaan doen van
wat u overkomen is?
En ook hier antwoordt ieder oprechte
van hart kortaf: *Nee*.
Of zult ge iemand, die met gekroken
been en op zijn leger nederligt, in ernst

voorstellen, met u een reis te voet te on-
deremen, of aan iemand, wiens armen ver-
lamd zijn, om met u te schermen?
Een reeks vragen, die we nog aldoor
zouden kunnen vermeerderen, en wier strek-
king doorzichtig is.
Immers naar Gereformeerde belijdenis,
bezit niemand, die in zonde ontvangen en
geboren is, krachtens zijn verdorven na-
tuur, zonder tusschenbeide tredende genade,
het vermogen of de bekwaamheid, om een
geestelijk ding te zien, te hooren, te ont-
waren of te doen.
Wie ooren heeft om te hooren, die hoort
wat de Geest tot de gemeente zegt, maar
zonder voorafgaande genade, bezit niemand
zulk een oor, zijn we hoofd voor hoofd aan
den blindgeborene gelijk, zijn we kreupelen
die niet gaan, geraakt die niet staan kun-
nen, en door anderen op een bedde voor
Jezus moeten gedragen worden.
Wist ge nu met zekerheid, wie ze zijn,
in wie genade voorafging, en wie ze zijn die
nog ganschelijk van genade verstoken zijn,
zoo zoudt ge den eersten prediken, en de
anderen voorhands nog met rust laten.
Naar zijn heilige wijsheid heeft echter de
Heere dit voor u verborgen gehouden. Die
zekerheid hebt ge niet.
En juist die onzekerheid is het, die u
kracht en moed geeft, om het Evangelie te
prediken aan alle creaturen.
Doch wanneer ge dit doet, doet ge het
altoos in de hoop, in de verwachting, met
de bede in het hart, dat of voorafgaande
of begeleidende genade, het eenigszins ver-
staan van het Evangelie aan hen die u
hooren, mogelijk zal maken.
Want het is wel zoo, dat ge het doet op
last van uw Heere, in gehoorzaamheid aan
Hem, en aan Hem de gevolgen overlatende.
Maar zal uw prediking geen der mede-
deelen van de waarheid, maar een bezielde
prediking zijn, dan is het toch voor u, als
redelijk mensch, noodig, dat ge onder het
spreken onderstellen moogt, dat die u
hooren, ook verstaan kunnen.
Wie tot de Joden, Heidenen of Mahome-
danen uitgaat, gaat niet uit van de onber-
sting, dat die Joden, Heidenen of Maho-
medanen van nature een geestelijk oor heb-
ben.
Hij weet, dat het tegendeel het geval is.
Maar hij gelooft aan zijn zending, en hij
weet dat dezelfde God, die hem zendt,
ook machtig is, om in het onberboren hart
der Joden, Heidenen of Mahomedanen, voor
of onder zijn prediking, de genade, eerst
der wedergeboorte, en daarna der bekeering
te werken.
Hij weet dat hij nooit iets anders dan
medewerker Gods kan zijn, dat hij achter
zijn God moet aankomen, en dat als zijn
God niet voorgaat, en de deur des harten
voor hem opent, al zijn prediking een ploegen
op de steenrots zal zijn.
Want wel hebben de Arminianen steeds
geleerd, dat er in den zondaar nog zeker
vermogen, om uit zichzelf zich tot de genade
te schikken, was overgebleven, maar de Ge-
reformeerde belijdenis heeft dit steeds ten
stelligste ontkend.
Zonder genade is de zondaar dood in
zich zelve, en een doode hoort niet en ziet
niet.
Hierover laat zich altoos onder ons geen
verschil van gevoelen denken.
Wie bekeering predikt, doet dit in de
wetenschap, dat zijn prediking ijdel is, tenzij
genade zijn prediking voorafgaat en verzelt.
In de wedergeboorte een voorafgaande ge-
nade, die zonder eenig toedoen van den
mensch tot stand komt; en bij de beke-
ring een inwendige roeping die de uitwen-
dige verzelt en begeleidt.
Dit is zoo doorzichtig als glas.
Treedt nu daarentegen de Dienaar des
Woords in de vergadering der geloovigen
op, dan komt de zaak eenigszins anders
voor hem te staan.
Hij heeft dan voor zich uitsluitend de
zullen die den heiligen Doop ontvangen, en
die dezen Doop ontvingen als kindkens
van geloovigen, en aan wie deswege het
Sacrament des Doops is toegediend, omdat
ze in het genadeverbond besloten zijn, en
geacht mogen worden, de eerste daad van
wederbarende genade reeds ontvangen te
hebben.
Het is toch dezelfde Dienaar die het
Woord predikt en het Sacrament bedient.
En nu gaat het toch niet aan, te zeggen,
dat de prediker bij het Sacrament *wel*, en
bij de prediking *niet*, waar het dezelfde
personen geldt, aan voorafgaande genade
Gods in de harten gelooven zal.
Dit toch zou ja en neen tegelijk zijn, en
dit kan niet.
En dit nu brengt teweeg, dat de
Dienaar des Woords in de vergadering
der geloovigen tot bekeering heeft te roe-
pen zoodanige personen, van wie de kerk,
in wier naam hij optreedt, aanvaardt, dat
de genade der wedergeboorte waarschijn-
lijk reeds hun deel is, en dat ze op dien
grond aan de roepstem van het: *Bekeert
u*, kunnen en moeten gehoor geven.
Niet alsof zijn woord die bekeering kon
tot stand brengen zonder begeleidende in-
wendige roeping, of ook, alsof de hoorders
zonder nieuwe genade uit deze wederge-
boorte tot hun bekeering konden komen.
Dit kan niet.
Maar deze tweede genade draagt een
heel ander karakter dan de eerste genade.
De eerste maakt van dood levend, de tweede
wekt het sluimerende leven op.
Overmits echter de onderstelling bij den
Doop in het latere leven kan worden ge-
logenstraft, en het, helaas, blijken kan,
dat een gedoopte toch niet leeft, maar dood
is, moet juist de prediking strekken, om dit
te openbaren, om dit aan het licht te bren-
gen, en alzo het geloovig karakter der ge-
meente te handhaven.
Dan echter verkrijgt de prediking dat ont-
zettende karakter, dat ze ten oordeel wordt,
in atee van tot bekeering te leiden.
Bekeering moet in Christus kerk geen

uitzondering maar regel zijn. De onbekeer-
lijken moeten van de gemeente verwijderd.
De bekeerlijken tot bekeering gebracht. En
de bekeerden van genade tot genade wor-
den geleid.
In deze drie stukken voldeindt de Dienst
des Woords zijn taak.
Bisschoppelijk.
In verband met onze opmerking over
hetgeen al dan niet op de Synodale ver-
gadering van kerken ter tafel kan komen,
bezigd L. L. in de *Roefier* het woord *bis-
schoppelijk*.
Uiteraard kan de bedoeling hiervan geen
andere zijn, dan de kerken te waarschuwen
tegen zekere bedekte poging van de *Herant*,
om een soort *bisschoppelijk* bestuur in de
Gereformeerde kerken in te voeren.
Reeds het gebruik van het woord *bis-
schoppelijk* is hier al bijster ongelukkig.
Het is een uitdrukking ontleend aan den
strijd door de Presbyterianen in Engeland
tegen de Engelse Staatskerk gevoerd,
welke kerk metterdaad door bisschoppen
bestuurd wordt en werd.
Zelfs het Hervormde Genootschap wordt
wel *hierarchisch* bestuurd, maar niet *bis-
schoppelijk*.
En hoe ter wereld er in onze Gerefor-
meerde kerken van de benoeming van bis-
schoppen sprake zou kunnen zijn, zal ook
L. L. moeilijk kunnen aanwijzen.
Het bezigen van zulk een woord, waar
van de zaak, die het woord aanduidt, op
heel het eerzoon kerk zelfs de schaduw
niet te ontdekken valt, kan dan ook iudicial
een andere bedoeling hebben, dan om door
het bezigen van een uitdrukking die schrik
aanjaagt, onrust in de gemeenten te werpen.
Het riekt naar verdachtmaking.
Een min begeerlijk emploi.
Zien we daarentegen van het geberide
woord af, dan ligt er de beschuldiging
in, dat het door ons gegeven advies strekt
om de Presbyteriaanse kerkregering in
hierarchischen vorm om te zetten.
Iets wat dan hierop neerkomt, dat wij een
macht over en boven de kerken zouden
willen scheppen, die bestemd was om de
kerken te overheeren.
Zulk een macht bestaat in het Synodale
Genootschap door het optreden van de
Classicale, Provinciale en Synodale colleges,
die heerschen krachtens een geestvoerd,
een genootschap constitueerend, reglement
of statuut.
Deze ernstige beschuldiging kan nu slechts
op twee dingen slaan, overmits we ons
slechts over twee punten uitlieten.
Welke waren die twee punten?
Vooreerst het kerkelijk examen af te
nemen van hen, die zich presenteren voor
den Dienst des Woords. En ten tweede
hetgeen op de Synodale bijeenvergadering
der kerken mag ter tafel komen.
Wat het eerste van deze twee punten
betreft, hielden we en houden we nog staande,
dat het examineren van zich anmeldende
personen door de Curatoren van de Theo-
logische School te Kampen zóó dat dit
voor het praeparatoir examen in de plaats
treedt, niet strookt met de eischen van het
Gereformeerde kerkrecht.
Curatoren vormen een permanent college,
met een doorlopend mandaat, en kunnen
als zoodanig niet geacht worden, de kerken
te vertegenwoordigen.
Uit dien hoede kunnen ze niet in de
plaats treden voor de Classe, waarin telken
male de kerken van zeker ressort saam-
komen, en die, door een representatie van
elken kerkeraad in de Classis, metterdaad
de kerkeraden tot hun recht doet komen.
We weten wel, dat de Gereformeerde
kerken eertijds dit praeparatoir examen een
tijding aan gemaandteerde personen hebben
overgelaten, maar dit hield verband met
de toenmalige unie van kerk en overheid,
en is reeds spoedig daarna afgeschaft.
Een examen door Curatoren, in plaats
van door de Classis afgenomen, moge daarom
ook thans voor een tijd te duldten zijn ge-
weest, maar toch is het zeer wenschelijk
dat we ook hierin hoe eer hoe beter tot
de goede orde der kerken terugkeeren.
Doch hoe dit ook zij, in elk geval zal
men moeten erkennen, dat wij ten deze juist
het Gereformeerde standpunt verdedigen, ter-
wijl L. L. integendeel een orde van zaken
bepleit, die de kerken onder de macht van
een permanent college houdt.
Wij noemden dit *niet* bisschoppelijk, maar
wil men dit boze woord bezigen, dan is
het toch duidelijk, dat dit woord niet op
het door ons verdedigde stelsel van toepas-
sing is, maar dan veeleer slaan zou op het
examineeren door een permanent college
met doorlopend mandaat.
Over het tweede punt kunnen we korter
zijn.
De kerken van Middelburg hebben toch,
ook bij het vaststellen van den dag, waarop
alles moet zijn ingekomen, waaraan op het
voorloopig agendum een plaats zou worden
ingehouden, duidelijk uitgesproken, dat hier-
mee het inzenden van andere voorstellen
niet was uitgesloten, maar dat deze voet-
stoots op de Synode zouden inkomen.
Hietgeen nu hebben we geen principiele
bedenking.
Niet toch de kerken van Middelburg, als
roepende kerken, maar de Synode zelve
stelt haar agendum vast, en bezit elken
dag, dat ze bijeen is, het volstrekte recht,
om dit agendum uit te breiden.
Wat de roepende kerken ten deze doen,
draagt een uitsluitend voorbereidend ka-
rakter, en dan moet er uiteraard zekere termijn
gesteld.
Men kan niet den avond van den dag,
waarop de Synode 's morgens bijeenkomt,
zulk een voorloopig agendum laten drukken.
Ook is het goed, dat de Provinciale en
Classicale saamkomsten der kerken, en even-
zoo de kerkeraden, tijdig kennis dragen van

Geheel vrij kan deze zaak niet gelaten wor-
den. Men weet hoe vaak misbruik werd ge-
maakt. Ook blijft nog altoos de klacht aan-
houden, dat deze collectanten vaak veel te duur
zijn, en soms de helft moeten verteren van wat
ze aan giffen ophalen.
In den regel is dit gelukkig anders, maar
soms zijn de kosten voor reis en verblijf zeer
groot.
Reeds doet voor de School de *Schoolraad* iets.
Dat thans ook de kerkeraden een vingerwij-
zing gaan geven, kan prijelijk zijn. Alleen is
maar de vraag, hoe de kerkeraden hierin tot juiste
schifting en keuring zal komen.
Natuurlijk moet hij er een paar zijner leden
mee belasten.
Maar zijn die altoos in staat, om de noodige
informatie in te winnen? Anders gaat het toch
op hooren zeggen af, en is de verantwoordel-
ijkheid van den kerkeraad niet genoegzaam
gedekt.
Na een verklaring, dat een wetenschappelijke
graad buiten spel moet blijven, gaat Dr. Lütjoo
in een repliek op ons korte stukje aldus voort:
Voorts gevoel ik mij gedrongen u te zeggen, dat
mij bevreemd hebben de woorden: *«Er schuilt in
wat Dr. Lütjoo in de heer docent Lindemoo
schrijft, zekere voorstelling, alsof de kerken in Syno-
dale alleen samenkwamen, om bij manier van be-
sluit te bekeeren, dat de kerkeraden besloten hadden.
«Waarom toch komt dat in mijn schrijven uit? Al wat
u met 't oog op het kerkrecht verder naar aan-
leiding daarvan zegt, beaamt ik wel, en sprak ik op
meer dan één vergadering der kerken uit. Maar
waarom schuilt sulds dan niet in het schrijven der
vier heeren Docenten? Zij schreven vóór mij. En
is de «Verklaring» dieser heeren niet zoowel ter
kennis der kerken gebracht en gekomen als mijn
schrijven?»*
Is het zelfs niet veel meer ter kennis der kerken
gebracht en naar ter overweging gegeven, doordien
het, op verzoek, in bijna al onze Kerkelijke Bladen
is overgenomen?
Daarboven de Theologische School, waarover
het gaat, is immers van de kerken, en daarom
ook de «openlijke verklaring» voor en aan haar.
De kerken zijn verontrust en nu willen zij (en ook
ik) die onrust, zoo mogelijk, wegnemen; maar al-
zo liet het voor de hand, dat ook zij voor en aan
de kerken schreven.
Waarom schuilt nu in ons schrijven en niet in
dat der vier heeren Professoren het door U bespro-
ken gevaar?
Overduidelijk, houd het mij ten goede Professor,
noemde ik dit gedeelte van uw geëerd schrijven.
Werd het Beswaarschrift, dat geen plaats mocht
hebben in de publick gemaakte Notulen, eerst op
de Synode ter kennis gebracht, dan hadden ook
de kerken, de Classen en de Prof. Synoden er
ganschelijk niet over kunnen oordeelen. Vóór de
Synode het slechts van een kant te hooren en een
impartieel mandaat te geven, zijn de twee uitreden,
waarvoor wij ons hebben te wachten; alsoo luidt
mijn antwoord op hetgeen Gij, Hoogel. Heer,
hietoor schrijft.
Doch dat dit, niet de dingen al of niet in keu-
nis te komen, wel invloed op den gang van zaken
uutendelen kan, weet ieder. Bijv. de Classis Doven-
ter, nam, volgens officiële mededeeling, reeds het
besluit, om met het *gebod* reorganisatie-plan mee
te gaan. Van de bewaren, nu publick gemaakt,
spreek ik hier maar niet; maar, als nu het Rap-
port der Deputaten, die rechtstreeks benoemd zijn
om punten te behandelen die ook in het reorga-
nisatie-plan zijn opgenomen, nu andere voorstellen
hebben, dan kan dat geen invloed meer uitoefenen,
denom het besluit, op hetgeen vóór was, reeds is
genomen.
We zullen hier niet verder op ingaan.
Als wij schrijven: *«Er schuilt in u een voor-
stelling»*, en de opponent antwoordt: *«Waarom
komt die voorstelling uit?»*, dan heerscht er
misperstand.
Schillen en uitmaken staan tegenover elkaar.
KUYPER.
Officiële Berichten.
Metverhoring uit het Kerkblad van 10 April 1896.
Rapport-Opleiding.
Het rapport in zake de opleiding van aan-
staande Dienaren des Woords is dezer dagen
aan de kerken verzonden. Mocht een kerkeraad
onverhoopt het niet hebben ontvangen, zoo
wende hij zich tot den uitgever A. D. Lütjoo
Azn. te Middelburg, bij wien ook voor belang-
stellenden nog exemplaren verkrijgbaar zijn tegen
betaling van f 0.50.
Namens Deputaten,
Dr. H. FRANKSEN.
Wintervijk, 3 April '96.
**Provinciale Synode van de Geref. ker-
ken in Zuid-Holland.**
De Geref. kerk van Rotterdam A en B, aange-
wezen, om de Prov. Synode op te roepen, maakt
bij dezen bekend, dat die Synode D. V. zal ge-
houden worden te Rotterdam, in het Kerkzaal-
gebouw, Ammanstraat, op 16 en 17 Juni 2 s.
Stukken voor het agendum worden ingewacht
vóór Woensdag 27 Mei, bij den verstandinge-
teekende.
Namens de Kerkeraden,
E. DOUMA,
H. H. VEDER.
terdam, April '96.
DEPUTATEN SYNODI.
Kerkelijk Verband met de Theol. Fac.
*Aan de Eerw. Kerkeraden
der Gereformeerde Kerken in
Nederland.*
Het is aan Deputaten voor de oefening van
het verband tusschen de Gereformeerde Kerken
in Nederland en de Theologische Faculteit der
Vrije Universiteit te Amsterdam gebleken, dat
door onderscheidene Kerken en ook door zulke,
die een eigen Dienaar des Woords hebben, her-
haandelijk wordt afgeweken van het op de Ge-
neefde Synode te Dordrecht 1893 op nieuw vast-
gestelde omtrent het houden van oeleningen voor
de Gemeente door studenten in de Godgeleerd-
h.
Hieromtrent toch bepaalde de Kerken eerst
te Amsterdam en daarna te Dordt:
«dat het aan studenten, die aan de Theologi-
sche School het examen A, of van de Vrije
Universiteit het candidaat-examen in de Theo-
logie hebben afgelegd en die in een van onze
Gereformeerde Kerken tot het H. Avondmaal zijn
«toegelaten, vergund wordt, nu en dan bij den
sopenbaren Dienst des Woords voor de Ge-
meente op te treden, mits hun dit bijzonderlijk
«toestaan zij door de Theologische Professoren
«van die Inrichtingen en onder de door deze te
«stellen voorwaarden».
Waar het hun nu gelieken is, dat herhaandelijk
hier en daar studenten optreden, die noch het
vereischte examen gedaan hebben, noch de nood-
dige toestemming van hun professoren zoo min
gevaardigd als vertegen hebben;
«daar meenen zij het hoog noodig te zijn en
op hun weg te liggen, om de Kerkeraden te